

4. Недостатня кількість висококваліфікованих працівників. Рівень підготовки персоналу має велике значення для розвитку фірми. Тому необхідно організувати для працівників спеціалізовані тренінги. Це забезпечить підготовку спеціалістів з врахуванням їх професійних обов'язків і дозволить компанії сформувати ефективну команду для якісного вирішення завдань.

5. Відсутність систематизованої обробки інформації. Така система допомагає: збільшити ефективність регіональних представників, керувати товарообігом через різні канали збуту, скоротити об'єм ручної роботи, підвищити ефективність контролю за дебіторською заборгованістю, оптимізувати складські запаси.

Висновок. Після переходу до ринкової системи господарювання дистрибуторські компанії в Україні стикнулися з проблемами формування ефективної системи дистрибуції. В таких умовах сучасному дистрибуторові варто бути гнучким, адаптуючись до несприятливих факторів впливу зовнішнього середовища та локалізувати свої ресурси для створення прозорої системи дистрибуції, яка легко піддається контролю, забезпечити оптимізацію логістики та поширення єдиних стандартів на всю систему.

Бібліографія

1. Болт Г. Дж. Практичне керівництво по управлінню збутом / Г. Дж. Болт. – М.: Економіка, 1991. – 280 с.
2. Дорощук Н. Дистрибуція на практиці / Н. Дорощук, В. Кулеша. – М.: ІД «Відьямс», 2005. – 240с.
3. Тарондо Ж.-К., Ксардель Д. Дистрибуція. – СПб.: Нева, 2003. – 128с.

Ігор ГРИЦИК

Тернопільський національний економічний університет, Україна

ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКІВ ОРГАНУ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ОБ'ЄДНОЇ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ З ГРОМАДОЮ

Сьогоднішній демократичний розвиток українського суспільства супроводжується формуванням нових взаємовідносин між громадянами та владою, який характеризується підвищенням залежності органів державної влади та місцевого самоврядування від громадян та їхніх об'єднань. В таких умовах видається досить складним виконання владних функцій органами влади без належного рівня взаємодії з суспільством. Колишні форми взаємодії, довівши свою недосконалість, поступаються місцем публічним формам роботи органів влади, сприяють

їх більшої прозорості, відкритості, координуванню власних дій з різними групами населення за допомогою поширення необхідної інформації.

Взаємодія – це процеси впливу різних об'єктів один на одного, їх взаємна зумовленість і породження одним об'єктом іншого, а також об'єктивна та універсальна форма поступу, розвитку, що визначає існування та структурну організацію будь-якої матеріальної системи. Визначаючи взаємодію як форму зв'язку елементів системи, Р. Войтович [2, с. 14] зазначає, що вони (об'єкти) взаємодоповнюють один одного, створюючи умови для успішного функціонування системи загалом. У цьому ж контексті взаємодія виявляється в погодженості та відсутності суперечностей у результатах діяльності.

Термін «взаємодія» тісно пов'язаний з поняттям «співробітництво», який передбачає командну співпрацю, коли мова йде про роботу над спільною справою. Взаємодія спрямована на реалізацію прийнятого рішення. Вона можлива, коли є спільні інтереси, або коли вони простежуються в довгостроковій перспективі. Тому застосування обох цих понять під час вирішення питань місцевого значення дозволяє приймати рішення з врахуванням інтересів територіальної громади та ефективно їх реалізовувати.

Останнім часом значна увага науковців і практиків приділяється питанню зв'язків з громадськістю та їх впливу на розвиток відносин між владою та громадянським суспільством. При цьому громадянське суспільство стало розглядатись не як об'єкт, а як суб'єкт цього процесу. Така нова якість пояснюється важливістю для органів місцевої влади отримання знань щодо формування громадської думки та настроїв для управління цими процесами. Особливо необхідним це вважається за умов системної кризи, що ставить завдання створення позитивної репутації (іміджу), доброзичливого ставлення громадськості до державних, громадсько-політичних, господарсько-економічних та інших інститутів [1, с. 67].

На рівні взаємодії органу місцевого самоврядування об'єднаної територіальної громади (ОТГ) – територіальна громада існують певні особливості для реалізації взаємозв'язку залежно від розвитку певної території – села, селища або міста. На форми здійснення співпраці та запровадження відповідного інструментарію впливають політичні, економічні та соціальні обставини. Настрої населення, зміни, що відбуваються в суспільстві відображаються на стратегії і тактиці управління. Також слід зважати на те, що в цій площині відносин територіальна громада є і об'єктом, і суб'єктом місцевого самоврядування, зважаючи на наділення її правами щодо безпосередньої та представницької демократії.

Таким чином, взаємодія органу місцевого самоврядування ОТГ і територіальної громади – це врегульована законодавством співпраця між суб'єктами місцевого самоврядування шляхом здійснення спільних заходів, обумовлена єдиними цілями щодо вирішення питань місцевого значення. Це діяльність, в якій приймають участь два або більше суб'єктів причетних до сфери діяльності, і яка повинна забезпечувати роботу та стабільність цієї сфери. У відносинах орган місцевого самоврядування ОТГ–територіальна громада особливістю є те, що суб'єкти визначаються не координаційним органом управління відповідно до наданих законом повноважень, а однією зі сторін відповідно до форми, визначеної чинним законодавством (місцевий референдум, загальні збори, громадські ініціативи, звернення громадян тощо).

Взаємодія органу місцевого самоврядування ОТГ і територіальної громади може відбуватися в різних формах. Досліджуючи дану проблематику, Ж. Завальна виділяє організаційні та правові форми взаємодії. Організаційні форми – це проведення спільних заходів, засідань, зустрічей тощо. Основні правові форми регулювання відносин взаємодії передбачені в законодавстві і здебільшого є імперативними формами. Основою правових форм регулювання взаємодії є договір, оскільки прийняття важливого для обох сторін рішення має бути здійснене шляхом спільного волевиявлення. Необхідність спільного волевиявлення та зацікавленості в отриманні загально необхідного результату саме й зумовлює договірну природу спільної діяльності цих органів [3, с. 25]. Зауважимо, що взаємодія може відбуватися і врегульовуватися як за допомогою поступових погоджувальних дій, так і за допомогою підписання одного документа. В обох випадках, як правило, таким відносинам передує прийняття відповідного управлінського рішення координуючого суб'єкта.

Досліджуючи можливість участі громадян у здійсненні місцевого самоврядування, Ю. Куценко наголошує на більш активному застосуванні таких форм, як інформування громадськості, підтримання зв'язків [4, с. 116]. Інформування громадськості має односторонній характер і повинно здійснюватися через ЗМІ, в яких оприлюднюються звіти про роботу органу місцевого самоврядування ОТГ, проведення семінарів, засідань, навчання, інформаційні бюлетені. Зв'язки з громадськістю є планомірними зусиллями, спрямованими на те, щоб впливати на громадську думку з метою поширення тієї чи іншої інформації та засновані на взаємовигідному двосторонньому зв'язку. Реалізуються ці зв'язки шляхом повідомлень у пресі, проведення прес-конференцій, оприлюднення офіційних заяв, проведення вибіркового опитувань, аналізі листів та звернень громадян, контент-аналізі постійної

оцінки поточної громадської думки.

Таким чином, залучення населення до спільного управління передбачає комплекс дій органів публічної влади, а саме розробку механізмів громадської участі в процесі взаємодії представників органу місцевого самоврядування ОТГ з окремими членами громади, їх організаційними структурами, що дозволяє залучити територіальну громаду до процесу вироблення і прийняття рішень та реалізувати гарантоване законодавством право на народовладдя. Незважаючи на ризик виникнення розбіжностей та конфліктів, затягування процесу розробки та прийняття важливих управлінських рішень на місцевому рівні під час залучення громадян, сьогодні слід переходити до нового, гуманістичного підходу, в основі якого має бути нова парадигма – людина є мірою всіх суспільних змін, тому в центрі всіх муніципальних реформ повинні бути потреби кожного індивіда.

Участь громадян у діяльності місцевого самоврядування повинна бути систематичним процесом, спрямованим на зацікавлення і залучення різних категорій населення до розробки пропозицій шляхом проведення громадських слухань, реалізації місцевих ініціатив, розгляду рекомендації дорадчих комітетів за допомогою органів самоорганізації населення.

Бібліографія

1. Взаємодія органів місцевого самоврядування з територіальною громадою: комунікативний аспект / В. М. Ємельянов, В. І. Андріяш, Ю. В. Шемчук // Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія"]. Серія : Державне управління. - 2016. - Т. 267, Вип. 255. - С. 66-72. - Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchdu_2016_267_255_13

2. Войтович Р. В. Механізми реалізації зв'язків з громадськістю в державному управлінні : [навч. посіб.] / Р. В. Войтович. – К. : Вид-во НАДУ, 2007. – 72 с. 9

3. Завальна Ж. В. Договірні форми регулювання відносин у публічній сфері: теоретико-правовий аспект : [монографія] / Ж. В. Завальна. – Суми : Мрія, 2009. – 132 с.

4. Куценко Ю. Участь громадян у місцевому самоврядуванні / Ю. Куценко // Університетські наукові записки. – 2002. – № 71. – С. 115–120.